

La llar del matrimoni Jaume Barbany i Dolors Molero, de can Farré de Dalt, ha estat alegrada pel naixement del seu primer fill, una formosa nena. La nostra més cordial enhorabona.

* * *

Comuniquem als nostres lectors que el dia 7 de juny, tindrà lloc un festival Folk a càrrec del Grup Falsterbo-3. Es donaran més detalls en el proper número.

* * *

La «colla de Gitanes» del nostre poble va continuant les seves actuacions. El dia 13 d'aquest mes varen ballar a Bigues, on també hi actuaren les colles de L'Ametlla i Bigues, aquesta, com es diu, era de «petits» i per cert que ho feren molt bé, malgrat d'ésser el primer dia que actuaven. Felicitem aquests i nenes, així com també el seu mestre.

També, la colla de Santa Eulàlia, el dissabte, dia 19, va anar a ballar-les a Llíssà d'Amunt, al local de l'Aliança, on els varen aplaudir molt.

* * *

El dijous, dia 9 d'aquest mes, va ésser intervingut quirúrgicament a la Policlínica de Granollers, en Pere Uñó, de can Pep. Li desitgem un prompte restabliment.

DELS ESTIUJANTS

El matrimoni Soler-Lairisa, ella filla del Sr. Antoni M.ª Lairisa, ha vist alegrada la seva llar amb el primer fill. A pares i famílies respectives els donem tota classe de felicitacions.

* * *

El darrer dissabte de gener es van reunir en un restaurant de Barcelona una colla de La Sagrera. Es va parlar del període amb molt entusiasme i s'hi van subscriure els qui encara no ho havien fet. També es va parlar de la trista circumstància d'unes famílies que s'han vist obligades a deixar la torre en que passaven l'estiu ja feia alguns anys, degut a que el propietari no les pot llogar, segons sembla, com a torre d'estiu.

Lamentem els fets i dits, com també perdre uns bons companys.

Per qualsevol cosa relacionada amb aquesta revista (anuncis, subscripcions, notícies, etc.), podeu dirigir-vos a les següents persones:

EL RIERAL

Esteve Maspons, de can Mingo
Lluís Bonet, de can Lluïset

LA SAGRERA

Joan Espuña, de can Vila

SERRA T

Maria Padró, de can Penedes
Jaume Estrany, de can Barral

BONAIRE

Pere Barbany, de can Donat
Miquel Dalmau, de can Lluc
Francesc Franch, de can Esmolet

LA VALL

Josep M.ª Maspons, de can Maspons

LA SERRA

Joan Duran, de can Duran

ESTIUJANTS

Josep M.ª Casanovas Mañà
Marina, 337, 5.º, 2.ª - Tel. 255 22 89
Barcelona - 13

Xerrades d'en Quim i l'avi Roc

—Avi, des de fa uns dies ho veig tot molt fosc. Llegeixes el diari i t'enteres de com va el món; mires les coses que passen al teu voltant i francament ho veus negre.

—Home, Quim!, no és que la cosa sigui blanca, però em fa l'efecte que potser ho veus massa negre.

—Sí avi! Negre! Negre del tot! Veig que aquest món no té solució. Tard o d'hora l'ensorrarem nosaltres mateixos: guerres per aquí, malentesos per allà, els uns que criden i els altres que voldrien i no poden, els uns que tenen molt i els altres que no tenen res. Tot plegat una olla de grills que acabarà malament!

—Però també el món té coses bones Quim. Sí, home, sí! I això cal reconèixer-ho, i això reconforta en moments de pessimisme com els que em sembla estàs passant tu.

—És veritat que tot té cara i tot té creu, com les monedes, però trobo que el color del món d'avui és més aviat d'ensorrament. On voleu que anem a parar, avi, tal com anem?

—Noi! Ara em fas una pregunta que no sé pas com contestar-la, però... em sembla que no anirem a parar precisament a una catàstrofe.

—Mireu, us parlaré amb franquesa: m'agradaria que m'expliquéssiu què hi veieu de bo en el món.

—Doncs mira, el món mateix. La vida segueix. Sempre avançant. Diguin el que diguin i facin el que facin els homes. El món, que no depèn dels homes, fa el seu curs. Ja veus, ara la primavera la tenim a sobre i els camps s'omplen de verd i de flors, i després vindran els fruits. I tot compleix la seva missió, gràcies a Déu, perquè els homes no ho governen.

—Sí, però allà on els homes hi posen la grapa, no va pas bé.

—És cert que el mal està en els homes. I allà on els homes hi posen la grapa hi entra el mal. Però, ¿t'adones que les coses en si no en són de dolentes? Són els homes els qui les fan servir malament. Però allà on entra l'home, també hi entra el bé. I el món que depèn de l'home és el món en el qual el bé i el mal lluiten.

—Teniu raó amb això, avi.

—Mira, Quim, tinc anys i veig que el món sempre ha anat igual. Vull dir que sempre hi ha hagut bé i mal. I sempre anirà així. Però la Providència és sàvia, Quim, i com que tot té un final, jo m'apunto a que el bé guanyarà l'última partida. ¿No et sembla, Quim?

—Tant de bo tingueu raó, avi.

FLAP

Assumpta Margenat

El Rodamón

De mica en mica s'anava fent fosc, i la gran ciutat s'omplia de llums, de gent i d'un moviment tot especial. Ja era de nit.

En un banc de la plaça hi havia un home estrany, un rodamón; anava, com la gent diria, mal vestit, poc fi. Venia de lluny, de rodar món...

Li ferien els ulls els rètols lluminosos que s'encenien i s'apagaven, aquell soroll li era desconegut, tot era una sorpresa.

«Quina ciutat més estranya!», es deia. Pels carrers i la plaça cada vegada hi havia més gent; anaven de pressa, adelerats; estaven alegres, d'una alegria hipòcrita, forçada... «Quina ciutat més estranya! De dia tristesa, cares llargues, silenci... de nit alegria, tabo-la...»

Què passava en la ciutat estranya? De nit, la gent vivia; perquè viure per a molta gent és això: diversió, rialles. De dia, la gent moria, perquè també per molta gent treballar i fer la vida diària és morir.

El rodamón vivia sempre, només un dia moriria. És per això que no entenia aquella ciutat. De cop va decidir marxar d'allà. No s'hi sentia bé; no estava pas fet per ell aquell desconcert. Però marxar no era pas possible ja, cada vegada venia més gent pel carrer, tot-hom en la mateixa direcció. L'empenyien, li donaven cops; anaven a viure...

Ell feia esforços per fer-se pas entre la gent, per marxar. Era en va. Per un moment va pensar en girar-se i seguir la ruta de tots, encara que no sabia on anirien... Ah, sí!, a viure, doncs aniria a viure! Però no, ell havia dit que allò no li agradava, que no ho volia i tenia de tirar endavant, almenys intentar-ho, fos com fos, colpejat o arrossegat. Ell viuria sempre, no pas només a la nit; això volia dir que marxaria d'aquell lloc, on la seva gent vivia i moria tan estranyament. Viure era molt més i morir també. Contra la corrent forta el rodamón caminava. El rodamón vivia sempre. Jo vull ser com el rodamón.

PEDRO CORTS CONSTANTS

REBAJES CON TRACTOR Y ORUGA

CASA NITETA

TEL. 38

SANTA EULALIA DE RONSANA